CLUBLADVERHALEN TOV GAGNAN: PERSBERICHTEN EN KOOLUMNS

INHOUD

..... 2

Inleiding 2

Koolumn (maart 1997) 3

Koolumn december 2004 4

Koolumn Juni 2008. 5

Koolumn augustus 2008, ... 6

Koolumn Augustus 2009 7

Koolumn november 2010: Helden, Nieuwe en Verstandige mensen 9

Koolumn, augustus 2011 10

Koolumn nu wel of niet geschreven? 11

Koolumn: mijn duikgeschiedenis, september 2013 13

Koolumn Wisseling van de wacht mei 2015 16

Koolumn: On war and peace (Okt 2015) 18

De laatste Koolumn, maart 2016 20

Verhalen van een clublid dat graag schrijft 21

2018, Bedankt! 21

Micro influencers 22

Tsja, ... 24

Vlotje verdwijnt… 26

Digitaal Lesgeven 28

De terugblik (2020). 31

Persberichten 32

Duiken in Tiel 32

Januari pechmaand voor Duikvereniging? 34

Henk Hevel krijgt gouden duikbrevet 36

Paasduik 37

Tielse Duikvereniging Gagnan actief bij duiknacht 38

Gagnan bij verbreken wereldrecord onderwaterstrijken. 39

TOV Gagnan 30 jaar 41

Tot slot: Hanny Kapelle in memoriam 42

INLEIDING

Deze bundels verhalen hebben , op het verhaal over wrakduiken na, allemaal in Aquacadabra gestaan, dan wel ze zijn door TOV Gagnan als persbericht zijn verspreid.

Ze zijn allemaal van mijn hand, en hier samengevoegd in drie delen om een beeld te schetsen van duiken op verenigingsniveau. Ik lees graag clubkranten en internetsites van andere verenigingen. Je doet er altijd inspiratie door op, al was het alleen maar dingen anders of beter te doen.

Hopelijk geldt dat nu ook voor lezers van deze documenten.

De samenstelling is een realistische doorsnede door de verhalen die ik heb geschreven. Er is op geen enkele wijze gestreefd naar volledigheid.

Intensief in een vereniging rondlopen doet soms ook pijn. Er is besloten ook die kant op te nemen, evenals discussies over veiligheid.

Have fun!

Koolumn (maart 1997)

Het is alweer maart. De eerste activiteiten hebben we alweer gehad. Naast de **nieuwjaarsduik** en de **Afdaling van de Ourthe** wordt er soms ook nog echt gedoken. De theorieopleiding 3* zit er al weer op (en jawel, alle vier de deelnemers zijn geslaagd). In het bad wordt hard gewerkt aan het 1*. Daar zit een groep overwegend jonge leden, dus die kunnen lekker lang mee.

De evenementencommissie broedt inmiddels op een aantal activiteiten, zoals de paasduik en het onvermijdelijke Zeelandweekend.

Ook individuele leden komen met voorstellen voor activiteiten zoals de **Duiknacht in Ede** en een **Midweek in Engeland**.

Al deze activiteiten samen maken dat de vereniging weer uit het dal kan komen dat onstond na de brand in het oude clubhuis en het vertrek van het bestuur in 1996.

Binnenkort is de ledenvergadering. Ik nodig jullie van harte uit om daar aanwezig te zijn, en nog meer voorstellen te doen voor verdere activiteiten.

Veel van de activiteiten worden ondersteund door een groeiende groep mensen, en ook dat is uitstekend, want anders wordt er roofbouw op bepaalde leden gepleegd.

Het clubhuis lijkt voor buitenstaanders even helemaal niets, maar het ziet er naar uit dat de werkelijkheid helemaal anders is. Marco Steenis en Lompo Dinges zullen dit op de ledenvergadering toelichten.

Op iedereen zullen we in juni een beroep moeten doen om mee te werken aan de ledenwerfactie voor september, maar dan hebben we er al weer maanden duikseizoen opzitten.

KOOLUMN DECEMBER 2004

TONEELSPELEN.

We zijn hard op weg naar 2005. Dan gaan de opleidingssystemen van de NOB om. Ik ben bijna klaar met mijn opleiding docent of “Instructor Certifier” zoals het in het engels schijnt te gaan heten[1].

In januari starten onze instructeurs met hun opleiding tot 1*, 2* of Instructor – Trainer.

Half februari komen de nieuwe boeken voor de gewone duikopleidingen uit (voor instructeurs en liefhebbers: er komt een introductiepakket waarbij je alles met behoorlijke korting kunt kopen).

Wat er precies verandert horen jullie nog wel, maar twee dingen wil ik hier noemen.

Allereerst gaat de nieuw 1* duiker een zelfstandige duiker worden. Dat wil zeggen dat hij/zij op eigen verantwoordelijkheid met iedere andere (1*) duiker mag duiken.

Nu zijn de huidige 1* daar niet aan toe. Zij moeten een verklaring van een 2* instructeur krijgen dat ze voldoen aan de nieuwe eisen (ze moeten o.a. kompas kunnen zwemmen), Daarna kunnen ze het nieuwe 1* aanvragen. Mijn advies: doe meteen je 2*!

De tweede grote verandering is dat de nieuwe duikers in het zwembad direct met perslucht beginnen. Om alles duidelijk te maken zijn er een paar nieuwe signalen, zoals “kijk naar mij” en “adem in/adem uit”.

Ook het voordoen van de oefeningen verandert. Er moeten nu “grote” gebaren gemaakt worden. Zo moet je voor het terugvinden van je automaat een

[1] Groepsfoto docenten gemaakt door NOB

volledige cirkelbeweging met je arm langs je fles en weer terug naar voren maken, in plaats van het ding gewoon terug te stoppen in je mond.

Ik heb dat pas binnen de docentenopleiding geoefend. Eerst voel je je een beetje voor joker staan als je uitgebreid met armen en uitrustingsstukken aan het zwaaien bent. Uiteindelijk is de conclusie dat het voor het aanleren efficiënter is.

Wie zeer binnenkort dus onderwater een instructeur een toneelstukje ziet opvoeren onder water: dat is dus de nieuwe opleiding.

Ook als de aankondiging komt dat ze met een cursist gaan “vinwippen” hoeven jullie geen klachten bij het bestuur in te dienen. De oefening hoort er bij en is lang niet zo spannend als het klinkt.

Ook de niet-instructeurs zal mogelijk worden gevraagd om toneel te komen spelen. De clubinstructeurs moeten voor hun PvB(Proeve van Bekwaamheid, een soort examen) een onderdeel van de nieuwe opleiding geven. Dat kan bijvoorbeeld getijdenwater zijn. Nu hebben we nogal wat instructeurs, en er zijn maar drie modules die in aanmerking komen. Mogelijk nodigen we jullie uit om kennis te komen maken met de nieuwe opleiding en nieuwe inrichting van de opleiding.

Als dat net zo leuk wordt als mijn docentenopleiding, dan hebben we begin volgend jaar weer veel de doen, maar ook veel fun.

Koolumn Juni 2008.

In deze koolumn wil ik oproepen tot de actie “Red de PADI Duiker”.

Er zijn twee aanleidingen voor deze actie. De eerste ontdekte ik tijdens onze vakantie. Het zat qua omstandigheden allemaal een beetje tegen en zo was ik er getuige van hoe een gezin met veel moeite door een open wind- & water opleiding werd gesleurd. Een gezin van vier personen, waarvan er onderweg al twee afhaakten. De anderen konden naar huis met een

halfbakken brevet, iets waar ze zichzelf maar al te zeer bewust van waren. Nu wonen ze toevallig op nog geen 10 minuten van een duikvereniging waarvan ik 10 jaar lid ben geweest. De link was snel gelegd, dus de kans is groot dat Duikteam Hoekse Waard weer twee leden rijker is.

Wij hebben de laatste jaren een aantal mensen met PADI brevetten binnengekregen, en dat zijn uitstekende leden van onze vereniging geworden. Want wij kunnen bieden wat PADI (of SSI, IDD, IADS etc.) niet kunnen: een club met verenigingsactiviteiten waar je zelf bepaalt wat je als duiker wilt doen, en die ook leuke activiteiten voor de rest van het gezin biedt. Je bepaalt er zelf je tempo, zonder dat je onmiddellijk een vermogen kwijt bent. Natuurlijk kan je ook als PADI een vereniging oprichten, maar er staat geen organisatie achter die op verenigingen is ingericht.

De tweede reden is dat we als vereniging natuurlijk altijd leden moeten blijven werven, ook al gaat het best goed met ons. En dan geldt dat alle kleine beetjes helpen. Natuurlijk is de kans groot dat je net iemand treft die in een ander deel van Nederland woont. Maar het gaat om het idee. Spreek je iemand die een brevet van een andere organisatie heeft en zegt hij of zij dat ze er eigenlijk veel te weinig mee doen, denk dan “Red de PADI Duiker”. Nodig ze eens uit voor een training op de vrijdag of laat ze meegaan met een duik!

Koolumn augustus 2008,

Laatst hoorde ik iemand mopperen over het feit dat er zo weinig werd opgeleid in onze vereniging. Ook tijdens vergaderingen wordt wel eens geopperd om weer te werken aan “grote” opleidingen zoals we die in het verleden hadden.

Even wat zaken op een rijtje voor nieuwere leden. Vroeger startten we twee keer per jaar met een opleiding. Het had als voordeel dat iedereen direct in een groep bij de vereniging werd betrokken. Ook kwam iedereen daardoor “verplicht” in het clubhuis. Daarmee waren de opleidingen belangrijk voor het verenigingsgevoel. Sinds 1996 zijn de

startende groepen steeds kleiner geworden. Mensen willen niet meer wachten en gaan onmiddellijk naar Gerard als ze niet bij ons terecht kunnen.

We moesten ons dus aanpassen. Gelukkig snappen al onze instructeurs dat we een echte vereniging zijn, en slepen ze beginners mee naar het clubhuis (Zo zijn de Oortjes er de laatste maanden niet uit te rammen ☺).

Maar even terug naar de opleidingen. We zijn in de vereniging in staat om alles te geven, met uitzondering van Grot- en Techdiving. Alleen dit jaar hebben we 1, 2 en 3* gedaan en de specialisaties nacht-, stroom-, nitrox basis, deco- en reddingsduiken. Met in het najaar ten minste nog digitale fotografie en biologie.

Als opleider van instructeurs kom ik, evenals Peter en Gert Jan bij veel verenigingen over de vloer. Als we vertellen wat wij allemaal doen, is bijna iedereen jaloers.

Mijn conclusie: we doen het goed. Met complimenten aan alle instructeurs (en 3*) die zich daarvoor hebben ingezet en felicitaties voor iedereen die een brevet of specialisatie heeft gehaald.

Wel een tip: als je op het idee komt om iets te doen, leg het dan neer bij de trainerscommissie of een van de instructeurs. Dan komt het vanzelf op de lijst met specialisaties die we volgend jaar weer gaan doen.

Tot slot iets heel anders onder het motto“Als je toch op het idee komt om iets te doen”.

Het voorbeeld van *“Trouw eens met een clubgeno(o)t(e)”* heeft een goed vervolg gekregen. Onze duikers van het jaar Frans en Annemarie zijn in augustus gegaan voor “huwelijk van het jaar”. Namens het bestuur wensen we hen nog meer geluk dan in de periode “dat ze nog niet op het idee waren gekomen”.

Koolumn Augustus 2009

Daar zit je dan. Een beetje wezenloos naar een foto[2] van Kees in duikpak te kijken. Hij loopt op het strand in Corsica met een vlaggetje in zijn hand. Ik ken hem nauwelijks. Hij werkt bij ons op een subsidieafdeling en daar probeer ik zo veel mogelijk weg te blijven.

[2] Foto afkomstig van SenterNovem

Het zijn wel altijd vriendelijke lui daar op die afdeling en er zitten nogal wat duikers. Ook Kees is vriendelijk; hij zal je altijd groeten als je hem tegen komt.

Maar wat schrijf je dan op zo'n moment, met die foto in je hand? Een boodschap voor een vrouw en een dochter die je niet kent.

Maar die er wel naast stonden toen Kees verdronk, in de Beldert. Op zijn verjaardag nog wel. 's Ochtends duikje in Vinkeveen , 's middags nog even naar van der Heijden.

Wat er mis is gegaan is niet duidelijk. Vanaf de cockpit is hij met zijn buddy terug gezwommen naar Gerard. Door het diepe deel van de plas. Vlak voor de kant gaf Kees aan geen lucht meer te kunnen halen. Materiaal? Gezondheid? Het is onduidelijk.

Duidelijk is wel dat zijn buddy zijn lucht volledig heeft opgebruikt tijdens de opstijging. Boven glipte Kees uit zijn handen, zonk en verdronk.

Ik noteer in het condoleanceregister iets over sterkte en mededuiker in de Beldert.

En kijk nog een keer naar de foto van Kees die lacht op het strand met een vlaggetje. De foto op zijn rouwkaart die meldt dat hij op zijn verjaardag is gestorven. 53 jaar….

Als je lang genoeg duikt wordt je op den duur geconfronteerd met dodelijke ongelukken. Soms komen die dichtbij. Door oefenen probeer je de kansen op ongelukken te vermijden. Meer kan je niet doen.

Maar op een moment als dit moet ik denken aan het advies van de oude sergeant uit de politieserie Hill Street Blues, die jaren geleden heeft gedraaid. Iedere keer als de manschappen op pad gingen vroeg hij nog een keer om aandacht: "Now everybody listen: "Let's be extra careful out there!"

Hij wist dat de mannen en vrouwen van het politiebureau er niets mee konden, maar, net als ik nu, moest hij het gewoon, als een bezwering, even gezegd hebben.

Koolumn november 2010: Helden, Nieuwe en Verstandige mensen

De vereniging is de laatste maanden behoorlijk gegroeid. Voor de nieuwelingen: de uitleg hebben jullie gehad, maar ook van mijn kant nog wat details. De vereniging is, zoals iedere vereniging, een bonte verzameling van meer en minder actieve mensen. Actief kan je hier zijn door onze sport te beoefenen, en door bij te dragen aan de vereniging. Dat laatste is trouwens vaak topsport, maar daar komen jullie nog wel achter.

Twee voorbeelden van (oud)clubleden. Eerst mijn “held van de maand”: Annemarie.

Als je eenmaal kan duiken hebben we nog een grote verzameling activiteiten waaraan je deel kan nemen. “Redden” is daarbij een terugkerend onderdeel.

Wij zijn altijd op zoek naar nieuwe vormen bij reddingsoefeningen en deze keer had een “creatieveling van het jaar”, bedacht dat hij wel een glasfles explosie kon simuleren, waarna de slachtoffers geholpen konden worden. Om een lang verhaal kort te maken: veel rook en vuur en ik lag op mijn buik in de sloot bij het clubhuis.

Annemarie bedacht zich geen seconde, en stapte het water in om mij te redden. Die schoenen krijgt ze nooit meer schoon, maar als het echt was geweest (en dat was de eerste seconden niet duidelijk) dan had ze wel mooi mijn leven gered. Daarom is ze mijn heldin. Ook jullie krijgen de komende tijd vast nog wel een kans om te tonen dat je een moedig clublid bent.

Het tweede voorbeeld:

Duiken is meestal fun, en bijna altijd uitdagend. Toch loop je tegen grenzen op. Patrick Wischoff is hier een extreem voorbeeld van. Patrick dook al jaren, is door privé omstandigheden een tijdje gestopt, en daarna weer begonnen. Bij het opnieuw beginnen kwam hij bij Gagnan. Hij haalde zijn 2* brevet, en was een echt clublid: duiken, vaak in het zwembad en clubhuis en soms ook duikvakanties.

Rond de duiken van Patrick ontstond de laatste tijd een reeks van voorvallen en verhalen. Noodopstijgingen, uitrustingsstukken kwijt, één keer ziekenhuisopname na een redding: het ging niet goed. Na lang nadenken en een aantal openhartige gesprekken, waarbij hij op zoek was naar oorzaken, is er uiteindelijk advies gevraagd bij het duikmedisch centrum. De oorzaak is niet helemaal eenduidig, maar stikstof onder druk lijkt een sterke (mede) oorzaak. Iedereen is gevoelig voor stikstof narcose, maar Patrick heeft hier op zeer geringe diepten al extreem last van.

Om die reden heeft Patrick besloten te stoppen met duiken, het was veel te gevaarlijk. Ik mag van hem dit voorbeeld gebruiken. Daarom voor hem, zowel voor zijn besluit als voor het uit mogen dragen van het voorbeeld voor hem het erepredicaat “verstandige man”.

PS. De Koolumn gaat binnenkort landelijk. In Onderwatersport zal de Koolumn echter een héél ander karakter krijgen ☺

Koolumn, augustus 2011

Een man met twee rechter handen. Dat omschrijft me het best. Daarbij is het een beetje sneu dat ik links ben. Daar iedereen in de club aan het werk wordt gezet, mag ik dit doen, het schrijven van een inleiding voor de jubileumuitgave van ons blad.

De laatste tijd hoor ik veel pessimisme. Duikscholen hebben te weinig cursisten, verenigingen hebben te weinig leden. Vooralsnog hebben wij dat probleem niet. Ik denk dat dit ligt aan de formule. Gagnan is in eerste instantie een vereniging waar leden met elkaar zorgen voor een recreatief aanbod. Dat aanbod is heel divers, en dat is een bewuste keuze. Duiken, familiezwemmen, reizen, speldagen, activiteiten voor de jeugd, alles is mogelijk.

Duikvaardigheden kan je op veel plaatsen leren, dus iedereen is welkom bij ons. Wie wil kan bijleren en nieuwe vaardigheden ontwikkelen, maar niets is verplicht.

We zijn een NOB vereniging, en dat is goed. Allereerst heb je dan een set met spelregels die voor iedereen geldt. Die set is zo klein mogelijk maar noodzakelijk. Daarnaast heb je aansluiting bij de landelijke georganiseerde sport, en daar kunnen verenigingen van alles van leren. Wie mijn koolumn in “dat andere blad” leest weet, dat ik de organisatie “kritisch” benader. Maar alles bij elkaar is de NOB een goed kader. Een kader werkt alleen als je het in kan vullen. En dat doen we zelf, dat moeten we zelf doen. Ruim vijftien jaar heb ik onze leden zien bouwen, soms letterlijk, soms figuurlijk. En dat is een prima ontspanning. Niet altijd, niet als je in de regen en de bagger een tent aan het bouwen bent, of als er weinig deelnemers aan een activiteit zijn, maar alles bij elkaar: het is domweg heel leuk.

Wie dat ziet snapt waarom wij na 30 jaar een van de grotere verenigingen van het land zijn. Mijn jubileum speech had als titel “Gagnan, een vereniging die niet perfect is”. Ik geloof dat uit volle overtuiging. En ik zeg het omdat ik het zie als uitdaging en als argument om niet zelfgenoegzaam te worden. Want we zullen leden moeten blijven werven, het clubhuis zal blijven slijten, de duikontwikkelingen zullen door blijven gaan en het onderwaterleven zal

blijvend beschermd moeten worden. Al die dingen kunnen we niet afkopen bij een duikorganisatie, dat moeten we zelf doen.

Zelf doen, zoals we dat al dertig jaar hebben gedaan. Op een manier die kan dienen als voorbeeld voor anderen en als onderkomen voor iedere duiker die meer zoek dan zwemmen met persluchtapparatuur.

Als voorzitter ben ik ongelooflijk trots op al die leden die meebouwen aan onze club. Ieder naar eigen vermogen en kunnen. Beste mensen, gefeliciteerd met de gezamenlijke prestatie, op naar goud.Heb ik die

Koolumn nu wel of niet geschreven?

mei 2013

De laatste maanden heb ik nogal veel geschreven. Voor mijn werk, voor de NOB en voor de club.

Nu krijg ik de mededeling van de communicatiecommissie dat mijn Koolumn af moet. Zou kunnen, ik dacht dat mijn verhaal over communicatie nog niet geplaatst was. Maar het zo best kunnen. En een actieve commissie moet je koesteren, dus daar gaan we.

Daar zit ik dus te typen in een hotelkamer in Espoo - Finland. Eindelijk snap ik waarom die Finnen het slechts geklede volk va Europa zijn. Als het er niet sneeuwt, regent het er, en als de zon dan schijnt heb je muggen. Dus je kleding is nat, wit & nat of rood gevlekt met insecten kadavers. Enig respect voor uiterlijk is hier zinloos.

Dit alles heeft niets met duiken of voorzittersverhalen te maken, maar ik wilde het even kwijt.

Door de geweldige omstandigheden buiten de hotelkamer is dit in ieder geval een ideale gelegenheid om iets op papier te zetten.

En omdat ik hier alleen naar de regen zit te kijken begin ik over mijn eigen activiteiten.

In een bui van totale verstandsverbijstering ben ik naar het bondsbureau gegaan, en heb ze daar het idee van een specialisatie biologie voor gevorderden aangepraat.

Sterker nog, ik ben als projectleider naar buiten gekomen. Nu gaat dat niet zonder slag of stoot, want laten we wel wezen, ik ben niet helemaal onomstreden. Daarbij niets verkeerd over het bureau, die zijn fantastisch. Maar op de achtergrond dreigen alweer wat zelfverklaarde guru’s zich boos maken

omdat ze geen uitspraak hebben. Dit kan weer een leuk project worden! Mijn streven is voorjaar 2015, dus nog veel tijd voor fun en commotie.

Een deel van het plan is jullie er bij te betrekken. Ik wil dat doen bij de al eerder aangekondigde viering van het feit dat Nelleke en ik samen 100 jaar een zwemdiploma hebben.

Dat wordt eind september/begin oktober, afhankelijk van overleg met de activiteitencommissie.

Eigenlijk heb ik geen idee waarom, en hoe je het langdurig hebben van een zwemdiploma moet vieren, maar we willen een gezellige verenigingsavond, en dan is iedere aanleiding goed.

We zorgen voor voedsel en wat te drinken, en dan gaan we gewoon praten over het positieve effect van het zwemdiploma: genieten van water.

Voor de biologiespecialisatie wil ik kijken naar korte presentaties (20 slides / 20 seconden per slide) over een favoriete duikstek of plaats met veel water. Bij voorkeur van verschillende plekken op de wereld. Als een aantal van jullie de uitnodiging aan durven hebben we volgens mij een aardige avond.

Ik verwacht niet dat iemand dit verhaal snapt, maar als je van uitdagingen houdt dan ben je hierbij van harte uitgenodigd om contact met Nelleke en mij op te nemen.

KOOLUMN: MIJN DUIKGESCHIEDENIS, SEPTEMBER 2013.

Deze keer ga ik het maar eens gewoon over mezelf hebben. Bij het uitkomen van dit blad ben ik net 40 jaar lid van de NOB.

De bond heeft me een brief gestuurd waarin ik word uitgenodigd voor de NOB dag op 8 september. Helaas gelijk met de Gagnandag. In die brief werd ik uitgenodigd als “een van de leden van het eerste uur” om naar Slijk-Ewijk te komen.

Dan voel je je best oud. Vooral omdat ik al een paar jaar dook voor ik lid werd van Nautilus in Utrecht.

Dat is ook zo’n moment waarop je je afvraagt of het allemaal wel de moeite is geweest. Gagnan is alweer mijn 6e vereniging in al die jaren….

Het antwoord is duidelijk “JA”. Mijn eerste club en ik verdroegen elkaar, en bij de vierde ben ik met een rel vertrokken. Maar van de doden niets dan goeds, die vereniging is daarna in rechte lijn over de kop gegaan.

Blijft over: ruim vijf-en-dertig jaar in vier verenigingen. De afgelopen maand heb ik nog gesproken en gedoken met de leden van club 2 en 5, en regelmatig facebook-contact gehad met mensen van club 3. Verenigingen, ze leveren je dus een leven lang prettige contacten.

Nu duik ik voor het onderwaterleven en om van de bank te komen (volgorde mogen jullie zelf invullen), maar wat me echt al die jaren heeft verbonden met het duiken is het clubgevoel.

Net als in iedere relatie is het wel eens trekken en duwen, maar alles bij elkaar is dat de reden waarom ik iedereen zo’n sportleven toe wens. Naast je sport kan je er een belangrijk deel van je sociale leven, je energie en je creativiteit in kwijt.

Waar anders krijg je mensen zo gek om containers te poetsen, terug in de schoolbanken te gaan, en kilometer te rijden om je hoofd in een baggerput te stoppen?

Dus alle clubgenoten in het algemeen, en die van de laatste 17 jaar in het bijzonder: bedankt voor alle fun.

En tot slot: Volgens mij voorkomt het verenigingsleven niet dat je oud wordt, maar wel dat je vastroest.

Toen ik me dan ook beklaagde dat de NOB wel op ouderdom doelde met hun “duiker van het eerste uur” stelde mijn zoon relativerend vast: *“Dat was je ook al toen je 25 was, dus je moet niet zeiken.”*

Op naar de 50 dus ☺

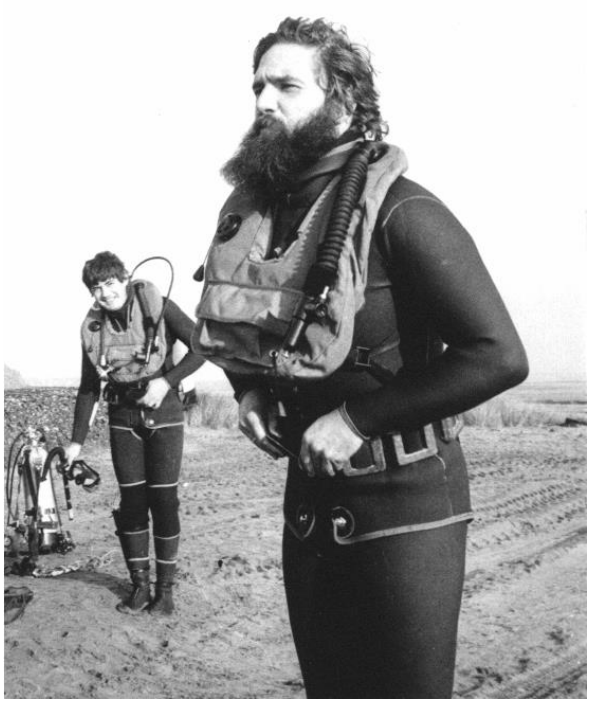

EEN VERVOLG IS UIT VAN EEN JAAR LATER: DUIKEN IN 2014

Challenge accepted, op uitdaging van de redactie hier mijn “lijstjes verhaal 2014”.

Ik sla al mijn duiken op in een access database, en daar kan je er zonder veel moeite de antwoorden op de redactievragen uithalen.

Om te beginnen het absolute dieptepunt. Dit was het verlies van mijn duikmaat Bart Veldhuis en later ook van onze eigen topper Hanny Kapelle. Dit werpt een blijvende schaduw over een verder zeer geslaagd duikjaar.

Als ik kijk naar de vragen van Suus, dan ontstaan er een aantal lijstjes en grafieken. Daar gaan we:

Aangeschaft: 3 brillen, vest, computer, stalen hielbandjes, 8 mm natpak, 2 paar 3 mm handschoenen, zwembadvinnen, batterijlader, een paar boeken en een 120 grams panty.

Mooiste duik is een top drie: nachtduik met Rien in de Boomgaard, Nachtduik in Wellington (Nieuw Zeeland) en een wrakduik op Scapaflow (Orkney)

Waar en waarom ik heb gedoken is een, voor mij, een ongewoon lange lijst:

- België voor duikers tegen kanker,
- Schotland, als vakantiebestemming,
- Oman omdat mijn neefje trouwde,

- Bretagne uit gewoonte,
- Nieuw Zeeland omdat ik er toch was en
- Nederland omdat het zo lekker dichtbij is en je er leuk kunt opleiden.

In het totaal waren er 59 verschillende duikstekken nodig om aan het totaal van 131 duiken te komen. Door die duiken ben ik 4 dagen, 18 uur en een beetje in het buitenwater onder water geweest.

Als je die opsomming leest is de enige conclusie dat je voor duiken geen reden nodig hebt, eerder een smoes om niet te duiken.

De meeste duiken heb ik met Rien gemaakt. Normaal maak ik ongeveer de helft van mijn duiken met hem. Door het vele opleidingsduiken lag dat percentage dit jaar lager. Wel heb ik gedoken met een groot aantal clubleden, waaronder alle nieuwe duikers en nog eens met 14 buitenlandse duikers.

Op een gedeelde tweede en derde plaats staan in de 2014 lijst Max en Edward. De standaard nummer twee, Jan Geelen, is door hen geklopt.

De oudste duiker was Hes van Schoonhoven, inmiddels bezig met de 2^{e} helft van de 70. Ik kende hem al jaren, dit jaar hebben we een belofte van decennia ingelost en gedoken bij “Stannaland”.

De jongste was Beryl Prenen, die net even jonger is dan Thomas. Dus geen extremen daar. Wel heeft die duik me een paar foto’s van duikende futen opgeleverd, en dat in onze eigen Beldert.

Opleidingen waren er velen: 1, 2 en 3 sters, 1 en 2 ster instructeur, Instructor trainer, terugkomdag docent, nascholingsdag docent t.b.v. 2015, biologie, ijsduiken, nitrox basis, biologie voor gevorderde duikers, wrakduiken.....

Gelukkig ging dit vrijwel altijd binnen een geweldige groep instructeurs en, ook gelukkig, heel veel praktijk.

Koolumn Wisseling van de wacht mei 2015

De vereniging staat voor een nieuwe fase: de wisseling van de wacht. Een paar jaar geleden hebben we besloten dat we moeten verjongen. Daar was niemand tegen. Maar nu is de wisseling begonnen. Jan Geelen is verleden jaar opgestapt, Marco Steenis en Henk Hevel nu, en volgend jaar is het de beurt aan Frans Jansen en mij. Met ons vijven hebben we bijna een eeuw bestuurlijke ervaring binnen TOV Gagnan. Je zou toch zeggen dat je dat wilt behouden.

Het antwoord is ja en nee. Om met het nee te beginnen. Te veel verenigingen verliezen leden omdat bestuurders en commissieleden nooit ruimte maken voor de “onervaren jeugd”, daardoor raken ze hun aantrekkingskracht voor twintigers en dertigers kwijt die niet zitten te wachten op een grijze golf die alles beter weet. Een grote groep bere sterke verenigingen zijn in zwaar weer gekomen omdat er geen ruimte was voor nieuwe en andere ideeën.

Het is mijn overtuiging, dat de startende generatie van deze vereniging met een groot aantal vrijwilligers die jaren actief zijn de club hebben uitgebouwd tot een van de sterkste in het land. En als we het lef hebben om de vereniging na te laten aan de volgende generatie, dan kan de vereniging nog aantrekkelijke worden. Denk bijvoorbeeld eens aan de veranderde communicatie. Zeer noodzakelijk, maar zonder Suus was het nooit zo geworden.

En ook ja. Je wilt je kaderleden in blijven zetten. Het eind van een tijdperk als bestuurslid of commissielid wil niet zeggen dat je je niet wilt blijven inzetten voor de vereniging. Het is de taak en verantwoordelijkheid van de nieuwe generatie om “de ervaring” te gebruiken.

Zo wil ik zelf mijn “halve eeuw” vrijwillig sportkader volmaken, en dat is nog vier jaar. Niet om het getal, maar om dezelfde reden als de drijfveer van Marco: het plezier.

Marco Steenis zei “ik wil geen afscheid, en geen afscheidswoorden”. Hij stelt dat hij jaren enorm plezier heeft gehad in samenwerken met de vereniging (in zijn woorden “mijn cluppie”), en dat je niemand hoeft te bedanken voor het plezier hebben. Ik ben het niet helemaal met hem eens, je mag een vrijwilliger wel degelijk bedanken, maar ik respecteer zijn mening.

Henk heeft aangegeven hand en spandiensten te blijven verlenen in en rond het clubhuis, en op een nog te bepalen moment zwaaien we hem uit als dagelijks bestuurslid. Jan Geelen is actief in de kascontrolecommissie, Marco blijft in ieder geval het gras doen.

Frans en ik gaan nog een jaar door, en dan is het verder aan het bestuur. Da’s niet makkelijk, maar wel nodig.

Koolumn: On war and peace (Okt 2015)

Tijdens het pannenkoeken eten had ik het genoegen bij te praten met Henk. Zijn gezondheid maakte het noodzakelijk een stapje terug te doen, en ook het duiken is op dit moment een probleem.

Dit alles gaat niet ten koste van zijn liefde voor de club. Het was dan ook een eer hem een nogmaals te bedanken voor de bijna 35 inzet.

Los van het plezier en de smakelijke pannenkoek sprak Henk ook zijn bezorgdheid uit over de communicatie binnen de club.

En daar ga ik dan over na zitten denken. Niet dat dit het eerste signaal was, maar van Henk klinkt het altijd als extra aandachtpunt.

De eerste conclusie is dat de communicatiecommissie geweldig werk doet, maar dat ze nooit verantwoordelijk kan zijn voor de volledige communicatie binnen de vereniging. Communicatie is en blijft het uitwisselen van meningen, ideeën en gevoelens. Basisvoorwaarde daarbij is dat mensen op elkaar reageren.

Je zou kunnen zeggen dat de term “Communicatie Commissie” per definitie verkeerd is. Onze mensen proberen om de leden met elkaar in contact te brengen en zijn als zodanig meer dan de “Commissie Schreeuwen en Toeteren” ze verdienen hun huidige naam.

Ik ben nogal beïnvloed door de Nederlandse onderzoeker Niko Tinbergen, die stelt dat de niet gesproken communicatie, zoals je gebaren, je lichaamshouding en je gezichtsuitdrukkingen veel belangrijker zijn dan wat je zegt.

Zo is het volgens zijn theorie veel makkelijker een bom op een stad te laten vallen dan één persoon de schedel in te slaan.

Tinbergen is van voor het internet. Ik zou graag zijn mening over de hedendaagse communicatie hebben gehoord of gelezen. Maar zijn basis gedachte dat je maar een deel van je boodschap overbrengt als ze je niet zien is er een om te onthouden.

Om een voorbeeld te noemen: vrienden en bekenden die de teksten die mijn dochter en ik delen op sociale media zeggen vaak dat ze helemaal niets van ons snappen. En dat we niet aardig zijn voor elkaar. Dat is onzin. Die enkele keer dat er verwarring is bellen we elkaar of gaan we bij elkaar langs. En we kunnen verschrikkelijk goed met elkaar overweg.

Bedenk dus, als je digitaal communiceert, dat er een beste kans is dat de ander je niet snapt. Dus blijf de digitale instrumenten gebruiken om informatie de delen, maar zoek elkaar op als je een mening hebt of iets onduidelijk vindt. Deze vereniging wordt er veel duidelijker van.

PS. De gedachtegang in dit verhaal is ontleend aan Nico Tinbergen (1968) *"On War and Peace in Animals and Man"*, hij heeft voor zijn werk een Nobelprijs gekregen.

De laatste Koolumn, maart 2016

De vice-voorzitter heeft me overtuigd een laatste verhaal te schrijven. We hebben een zware periode achter de rug met veel diepgaande gesprekken. Gesprekken waardoor inzichten, en daarmee meningen, veranderden en begrip vaak groeide. Deze gesprekken hebben een schat aan mogelijkheden opgeleverd om de vereniging weer “terug naar 100” te laten gaan.

Tijdens de nieuwjaarstoespraak heb ik het symbool van “koraal” gebruikt voor de vereniging. Met wat onderhoud groeit het goed en ontstaan er vanzelf nieuwe mogelijkheden.

Volgens mij mag Gagnan zich gelukkig prijzen dat een sterk trio bereid is om als nieuwe hoeders van het koraal op te treden. Daarmee wordt een mijlpaal bereikt die door Frans is ingezet: broodnodige verjonging en verversing die “het koraal Gagnan” versterkt.

In mijn toespraak heb ik het ook gehad over Mastodonten. Mensen die decennia lid zijn, en de flexibiliteit kwijt zijn om nog te veranderen. Deze mensen hebben wel gezorgd voor het “rif” van de vereniging.

Een volwassen vereniging, met alle leeftijd lagen, koestert de mastodonten en maakt gebruik van ze. Daarbij heb ik naar mezelf gewezen als voorbeeld van zo’n mastodont met een duidelijk een beeld van wat ik nog dacht te kunnen bijdragen.

Het trio kandidaten slaakt kreten als “niet achterom, maar vooruit kijken”. Dat spreekt me zeer aan, ook met een rol voor mezelf.

De laatste 20 jaar hebben “samenwerken”, “integriteit” en “boven de partijen staan” altijd het kompas gevormd voor mijn rol als voorzitter. Duiktechnisch verantwoord en veelzijdig recreatief bezig zijn was daarbij het doel. Hierbij had ik Nelleke als klankbord, spiegel en analist. (En ja, ze breit ook meer dan voortreffelijk.)

Samen hebben we geconcludeerd dat men fanatiek probeert me in de rol van het omkijken te dwingen. Wij zullen echter, evenals Ronald, Edward en Willem vooruit kijken en ons eigen pad bewandelen. Dat dit dan niet langer te verenigen is met een lidmaatschap is pijnlijk, maar als je eerlijk bent, onvermijdelijk. Details zijn vervolgens niet langer relevant. De mensen waarmee we korte of langer hebben opgetrokken bedanken we voor het plezier dat we hebben gehad.

Gagnan, het ga je goed! Ook namens Nelleke,

Rob Kool, NOB Instructor Certifier, lid NOB4U, vanaf 1 april oud Gagnan lid.

Verhalen van een clublid dat graag schrijft.

In 2017 overtuigde het bestuur me weer lid te worden. Een aantal mensen was opgestapt, sindsdien is de draad weer wat opgepakt. Sindsdien schrijf ik regelmatig in het clublad. Hier een paar stukjes.

2018, Bedankt!

Als er een ding is waar duikers niet van houden dan is het verrassingen. Dat betekent vaak problemen tijdens de duik, tenzij de verrassing het langgezochte dier is (ook daar zijn verrassende uitzonderingen op)

Enfin, ik had geen zin om van duik 3000 een soloduik te maken, dus had ik de hint gegeven dat er koek zou zijn als ik de grens zou bereiken.

Het trakteren op koek bij 100 – 250 en daarna per 500 duiken vind ik een uitstekende gewoonte, dus daar moet je zelf ook aan mee doen.

Bovendien maakte ik de 20.000 minuten in de Beldert vol. Nu weet ik niet of dat heel mooi of juist heel triest is, maar het blijft een mooi rond getal, dus ik kon Nelleke overtuigen dat haar boterkoek “ het product” zou moeten zijn.

Daarna hebben jullie het gezien, ik viel van verbazing uit mijn klompen toen ik zag dat het was uitgegroeid tot een heuse surprise party.

Mooie woorden van Ronald en Maurice en, als tot op de vuurpijl, een gans, die nu een ere plek in huis heeft.

De aantallen zijn alleen maar “ veel”, en ik weet ze alleen omdat ik voor een cursus heel lang geleden een database moest bouwen. Daar moesten allerlei verwijs en tel-functies in. Het resultaat is dat ik nu met heel weinig invullen nu alles bij kan houden.

Veel mooier is dat er allerlei mooi verhalen achter die duiken zitten. Dankzij iedereen die op kwam dagen kwamen al die prachtige verhalen weer naar boven: vastlopen in de bagger, vastvriezen in het ijs, mooie schildpadden (of het niet kunnen vinden er van) het houdt nooit meer op.

In mijn jaren als voorzitter heb ik altijd geprobeerd met iedereen een of meer keer te duiken, dus met bijna iedereen heb ik wel wat. Wat prachtig was tijdens de avond is dat al heel snel ook de onderlinge sterke verhalen op tafel kwamen. En dat is wat die club van ons zo leuk houd.

Hou het vol en neem het over. Linus heeft het goede voorbeeld al gegeven met de cake bij duik 100.

Ik heb in ieder geval enorm genoten. Gagnaners, bedankt!!

Micro influencers.

In werk(te) bij een overheidsdienst die onder meer veel subsidie wegzet voor bedrijven en verduurzaming. Inmiddels is uitgezocht én bewezen dat je daar niet alleen je doel mee bereikt. Je moet er zorgen dat mensen over je praten en

je kennen. Om dat te bereiken is op mijn werk het principe van micro-influencers ingevoerd. Vrijwilligers die verhalen, berichten en vacatures delen op sociale media.

Dat moeten wij ook kunnen. In feite hebben we het jaren gedaan, tot een groep leden niet langer “publiek” wilde en het uitdragen van Gagnan is gestopt. Inmiddels kan ik weer uit volle overtuiging reclame maken voor onze vereniging.

Met micro influencing alleen kom je er niet, maar het zou een onderdeel moeten zijn van het laten zien dat je er bent en dat je bestaansrecht heb.

▲ **Groepjes duikers lösten elkaar af.** FOTOS RAPHAËL DRENT

Sabine Versteeg, medeorganisator

''s Nachts is alles mooier'

„Net als vorig jaar was ik betrokken bij de organisatie en natuurlijk duik ik ook dit keer weer mee", zegt de Tielse, die sinds 2017 lid is van Gagnan. „Drie keer ga ik een uurtje onder water. Om acht uur vanavond en vannacht om twaalf en om drie uur."
De nachtelijke

duisternis heeft haar voorkeur. „Dan komt alles daar beneden tot leven. Snoeken liggen overdag stil, maar gaan 's nachts op jacht."
Waarom ze destijds voor de onderwatersport koos? „Het was een idee van mijn broertje. We zaten samen op kickboksen, maar daarvan kun je het aardig warm krijgen. Duiken geeft verkoeling: dat vind ik een stuk prettiger."

Maurice van Munster, hoofdtrainer

'Om het verenigingsgevoel'

Hij is dagelijks in de weer als elektrotechnisch monteur, want dat is zijn boterham, maar bij de Tielse duikclub brengt hij veel van zijn vrije tijd door. Daar is hij verantwoordelijk voor alle opleidingen. Vandaag staat onder meer een workshop over het volgelaatsmasker op zijn programma.

„Het volgelaatsmasker bedekt je hele gezicht", legt de Appelterner geduldig uit. „De korte cursus van vandaag leert hoe je onder water het masker kunt verwisselen voor je eigen duikbril en hoe je dan je ademautomaat aansluit."
Hij is nu elf jaar lid en is enthousiast over de sfeer bijk de club.
„Dat verenigingsgevoel is de voornaamste reden dat ik hier graag kom."

Leonie Walters, deelnemer

'Een soort zen-toestand'

De 54-jarige stapte zes jaar geleden in de duiksport, werd lid van de vereniging Lake Diving in haar woonplaats Utrecht en heeft inmiddels 330 duiken op haar naam staan.
Het mooiste aan de sport vindt ze 'het bekijken van het leven onder water, de planten en al die verschil-

lende soorten vissen'. Ook roemt ze de stilte.
„Zodra je onder de oppervlakte bent, overvalt je een welladige rust, een ongekende geluidloosheid. Je bewegingen zijn relaxt en je hebt het gevoel dat je zweeft. Een soort zen-toestand."
's Winters stopt ze een poosje. „Ik heb een hekel aan kou. Als de watertemperatuur onder de 8 of 9 graden daalt, kap ik ermee."

Iedereen kan meedoen. Om een voorbeeld te geven: drie mensen hebben al gezegd dat ze honderd duiken willen maken. Of het lukt of niet, het is een prachtig onderwerp om een jaar lang post op sociale media te zetten. Ik werk alleen met facebook, linked in en twitter, maar waarschijnlijk zijn er ook wel mensen op Instagram etc. actief.

Ook kan je berichten van de club delen op je eigen tijdlijn. En wil je niet dat je bericht wordt gedeeld, dan moet je de delen optie uitschakelen. Nu is dit laatste een voorstel, waarvan ik hoop dat het bestuur er een mening over heeft.

Een volgende optie om via micro influencing reclame te maken op het net is alleen weggelegd voor mensen met een eigen website. Maar er zijn er een paar

die zo'n site hebben. Gewoon ook daar reclame maken. Wil je zien hoe eenvoudig dat is, klik dan hier.

TSJA,

Na het plaatsen van bijgaande foto kwam er veel commentaar op FB, waaronder de opmerking "*wat is die Kool stil*". Wel, geen vrolijker vermaak dan leedvermaak, dus hier de achtergrond van de foto.

De schuld ligt onverbiddelijk bij de wetgever. Die eist dat wij de auto, zodra die niet heel jong meer is, jaarlijks wordt besnuffeld door een daartoe gecertificeerd garagehouder. Bij een gewone servicebeurt wordt er een afspraak gemaakt over wat, hoe en wanneer er aan onderhoud wordt verricht. Bij de verplichte snuffel is dat anders. Als je auto niet geheel-en-al APK is, dan kan je hem laten staan. En dat ging dus aan dit verhaal vooraf.

Wat ook aan dit verhaal vooraf ging was het volgende. Mijn Otterpak was sinds ongeveer een jaar in toenemende mate semi droog. Voor wie overweegt om een droog duikrubber te kopen volgt hier een harde waarheid: ze veranderen allemaal in semi-droog. Soms na één duik, zoals mijn eerste Viking droogpak, soms na twaalf jaar, zoals mijn tweede, maar het gebeurt.

Kijk, je kan een gat in je pak krijgen, maar dat is te verhelpen met wat plakwerk. Maar als een pak op meerdere plekken poreus wordt dan heb je een onomkeerbaar proces: je eens zo fiere droge duikrubber is definitief semi-droog.

Na een jaar in de ontkennende fase, waarbij het in de winter koud en onaangenaam werd, heb ik een nieuw pak gekocht. Dit Santi pak is soepeler dan eerdere pakken en je kan kiezen voor kunststof ritsen. Experts beweren dat dat beter is.

Dus even voor de jaarwisseling werd ik de trotse bezitter van een nieuw duikgerief met mooi rode striping en de kreet "RPK te T" op de pockets. Dat

laatste is zinloos, maar zoals de verkoper zei: het is gratis, en dan neem je het als goede Nederlander gewoon mee.

De eerste testen waren perfect en dus was ik onmiddellijk in voor het voorstel om een nachtduik te maken. De nachtduik waarin alles samenkwam.

De autosnuffelaar had vervangend vervoer beschikbaar gesteld dat, met enige overdrijving, past in de kofferbak van mijn normale transportmiddel-met-sjoemelsoftware.

De meeste duikers pakken hun spullen. Ik heb in de loop der jaren zoveel meuk verzameld dat dit bij mij anders gaat: ik maak een selectie uit het materiaal voorhanden.

En ik bedacht dat dit het moment was om ook mijn vierhonderd grams onderpak in de strijd te gooien. Na met een schoenlepel de laatste onderdelen in de Up gefrot te hebben reed ik vol vertrouwen naar het clubhuis en naar Frans. Zo'n volle auto, dat kan niet misgaan. Bij de plas sloeg het noodlot toe. In verband met mijn rug is mijn lood verdeeld in drie porties. Na lang uitpakken en uitschudden van de Up kwamen er maar twee tevoorschijn.

In plaats van omkeren en terug naar de bank dacht ik toch een poging te wagen. Een sportieve val in de plas en jawel: koud, Koud, KOUD!!! Het water gutste naar binnen. Snel alles vol lucht en er uit.

Bij eerste inspectie konden we de oorzaak niet ontdekken, dus licht aan in het clubhuis, pak en onderpak uit, en opnieuw onderzoeken. Frans hield het nekseal in een wurggreep, ik draaide de polsen stevig om en.. mooi bol pak, maar nergens een lek.

Nu heb ik ,door schade, schande, klammigheid en kou geleerd dat één ding altijd mee moet. En dat is het vervangende droge wolletje. Ik zal jullie de details besparen die door je heen gaan als je in je blote hol in het donker op zoek bent naar autosleutels om dat wolletje te bevrijden uit het leenmobiel. Denkend aan Hindry is het uiteindelijk gelukt.

Zowaar, Nelleke en de droger zijn er in geslaagd de volgende ochtend alles weer acceptabel droog te hebben. Dus binnen 24 uur was mijn vertrouwen in de laatste aankoop hersteld.

Tot slot voor de nieuwsgierigen het antwoord op de vraag: "Waar kwam het water vandaan". Een kunststof rits trek je helemaal dicht en dan, in tegenstelling tot de metalen rits, nog een stukje verder om de speciale afsluiting dicht te maken. In het donker heb ik niet gezien dat dat laatste

stukkie mis ging. Eenmaal in het water moet de rits zelfs iets teruggelopen zijn, anders had ik nooit zo snel een paar liter in het pak gehad.

"*We hebben in ieder geval een verhaal*" stelde Frans met een grote grijns. Ik beloofde dit op te schrijven met als eind "eind goed al goed". "*Tsja*", zei Frans, "*maar je moet nog over de brug, en die is inmiddels opgevroren.*"

Ik keek eens naar de brug en de Up. "*Hoeveel schade kan je daarmee oplopen*" dacht ik, en gaf gas.

VLOTJE VERDWIJNT…

De laatste klusdag is ook de laatste dag van het wilgentuintje.

Eerst even waarom heeft de vereniging het tuintje in de Beldert gelegd? Het idee is best al oud, en had meerdere redenen zoals:

- Verhoging van de biodiversiteit door het toevoegen van drijvende planten en het daarmee bieden van een schuilplaats voor jonge vis.
- Een leuk verenigingsproject waarmee knutselen en samen werken aan een betere plas worden gecombineerd.
- Een financieringsoptie via NOB subsidie, die eiste dat er snel werd gehandeld.

Voor de uitwerking is gekozen voor een PVC frame om het tuintje als vlot te laten drijven, met daarin een metalen rooster en doek. Met betonnen ankers en staalkabels is dit verankerd op een ondiepe plek in de plas. Daarop zijn een reeks waterplanten geplaatst.

Nu het er een tijdje ligt kunnen we een aantal dingen concluderen:

- De biodiversiteit in de plas loopt nog steeds terug, onder meer door een overmaat aan duikers. Wit vis (onder meer voorns, vetjes en alver), paling, snoekbaars en modderkruipers komen niet of nauwelijks meer voor in de plas.
- De planten op het vlot hebben het grotendeels in no-time begeven.
- Er heeft even snoek en jonge vis onder het vlot gezeten, maar door de overmatig aanwezige duikers zie je die nauwelijks meer.
- De aalscholvers zitten er graag, soms ook wat futen, waterhoentjes en ganzen.

Tegelijk is er een andere discussie op gang aan het komen. Het onderwerp is “zooi onder water” en “promoten van ongewenst gedrag”. Voor beiden kunnen reeksen voorbeelden in binnen- en buitenland worden genoemd. De NOB wil via haar nieuwste beleidsplan meer aandacht aan natuur en duurzaam duiken besteden. Ook in de Beldert ligt een verzameling rotzooi die er niet thuis hoort.

Dat wil niet zeggen dat je ieder object onder water “fout” is. Een beperkt aantal gestripte objecten, die geen schaden aanrichten zijn best leuk, en kunnen helpen bij natuurbehoud en bijdragen aan leren duiken.

Een voorbeeld is de cockpit dit de vereniging heeft afgezonken. Het heeft maanden gekost om hem helemaal te strippen, waarbij alle olie, en kunststof (zoals isolatiemateriaal) is verwijderd. Pas daarna is het op een zorgvuldig gekozen plek gelegd. Voor die plek is gekozen om de duikers weg te lokken uit de ondiepe plantenzone. Met Gerard is een circuit aangelegd waarbij duikers een rondje langs de kotter en de cockpit kunnen zwemmen.

Maar plastic stoelen, scootmobiel en een zwembadje horen niet in de plas. Van plastic komen microplastics los die in de voedselketen komen, en bureaustoelen en frame van een tent zijn voorbeelden van dumping.

Als je de discussie over zooi wilt voeren moet je ook naar jezelf kijken. De bedoelingen achter het eilandje waren goed, maar de doelen zijn niet gehaald, en dus is het tijd om het materiaal dat niet in de plas hoort te verwijderen, en dat gebeurd nu.

Dat wil niet zeggen dat we het idee om de plas op positieve manier te stimuleren moeten opgeven. Ik noemde de cockpit al, en verder hebben we ook meegewerkt aan het weghalen van de 2e instap om een goede rietkraag mogelijk te maken, de waterlelies zijn een succes, en onze huidige instap is zo gemaakt dat er geen afkalving van de kant meer plaatsvindt. In het verleden hebben we ook acties georganiseerd om rotzooi op te duiken.

Het idee om een (drijvend) eiland, of een bomen rif te creëren is in enkele andere plassen wel gelukt. Mogelijk kunnen we daar iets leren voor een tweede poging. De Beldert verdient het!

P.S. En vrij naar Cato de Oudere: Weg met de plek weet waar men een piano in het water heeft gepleurd……

Digitaal Lesgeven

Kan je niet iets over digitaal lesgeven schrijven? Een ultieme poging van Martijn om iets in de nieuwsbrief te krijgen. En waarom niet.

Geen idee hoe hard het gaat, maar voorlopig zie ik ons niet met zijn allen aan de bar hangen of om het vuur zitten.

Ook ik heb last van verveling op zijn tijd. Op voorzet van Saskia ben is zelfs al zeedieren in de kamer aan het projecteren.

En daarom voldoe ik graag aan het verzoek mijn ervaring met digitaal duiken te delen.

- De eerste ervaring was best positief. Een skype vergadering binnen Gagnan over "*duiken voor hoop*". Door Sabine en Frans goed voorbereid en voorgezeten. Zoals Niels aan het eind van de vergadering opmerkte: "*Dat viel zat mee*". Het duurde niet te lang en we hebben concrete afspraken kunnen maken. Zo heeft Gerard toegezegd mee te doen, en de NOB is bereid om mee te denken met ons communicatieplan. De rest laat Martijn vast door Sabine opschrijven, dus ik kan verder met ervaring twee:
- Het lijkt/leek me leuk een gezamenlijke digitale avond te houden. Gewoon inloggen en wat ouwehoeren. Misschien met wat presentaties. Frans heeft bijvoorbeeld een leuke demo voor "*duiken voor hoop*". Twee pogingen in de Facebook groep leverden een oorverdovende stilte op. Dus deze variant kunnen we afschrijven.

- Tegelijk was ik bezig met een instructeursopleiding. Twee keer hadden we elkaar live ontmoet voordat de eerste coronagevallen bekend werden. Met een aantal Brabo's in de groep was dat dus al snel foute boel, nog één keer zwembad, en dan zou het over zijn. Maar zonder die ene Brabo in het epicentrum, dat konden we niet maken. En toen belde Carla van het zwembad een paar uur van te voren: de gemeente was duidelijk, het was over-en-uit. Mijn mede-docent en ik bedachten dat het misschien ook wel online te doen was, het natte deel van de cursus schuift dan door. Daarna ben ik er op mijn bekende manier ingevlogen: eerst aankondigen en uitnodigen en daarna pas bedenken wat we eigenlijk echt gingen doen. Het werd een dag stoeien in de omgeving van Microsoft Teams. Het effect was geweldig. Aan de ene kant weet ik nu een groot aantal methoden om een digitale vergadering in het honderd te laten lopen. Aan de andere kant kunnen we nu werken in subgroepen, presentaties delen en notities van subgroepen samenvoegen. En we hebben gelachen en doen energizers, het bewijs dat het echt kan. De NOB vroeg om wat reclame te maken voor deze aanpak. Dat hebben we gedaan via facebook en de nieuwsbrief van de NOB. We kunnen nu al zeggen dat dit succesvol is. En ook dat we er over na moeten denken hoe we dit binnen de vereniging in de toekomst kunnen gebruiken.

Een drietal instructeurs nam contact met ons op en ging direct aan de slag met opleidingen in hun vereniging via digitale samenkomsten. Zoals Erik op bijgaande foto, velen kennen hem waarschijnlijk van onze contacten bij de Waterman in Oss.

Daarnaast loopt er nog een instructeursopleiding en die komt nu een dag achter ons aan met digitale lessen. Mijn inschatting is dat de huidige narigheid toch ook positieve dingen oplevert.

- De laatste ervaring was een hele bijzondere. Het NOB bureau belde me met de vraag "*Zouden we een on-line cursus kunnen geven? Gratis, voor alle duikers in Nederland, maar wel de mogelijkheid om boek en brevetregistratiekaart te kopen*" Op mijn gebruikelijke manier zei ik "dat gaan we doen", om daarna pas weer na te denken. Gelet op het non-succes van de digitale clubavond en de landelijke problemen met het digitaal lesgeven schatte ik in dat we 30 – 50 deelnemers zouden hebben. Lastig, maar te doen.
  Na een cursusschema gemaakt te hebben; zette de bond de cursus onmiddellijk uit. De afspraak was binnen 14 dagen na het eerste gesprek "live" te gaan met de eerste les. Op donderdag werd de cursusaankondiging om 10 uur op de facebookpagina van de NOB gezet. Om twaalf uur had ik nog niet gekeken, maar kwam het bureau met een what's app: we zijn al over de 50 deelnemers heen. Vanaf dat moment werden we nerveus. Ons digitale systeem kan 240 mensen aan, waarnaast we nog 10 "gasten/ medewerkers" hebben. In de volgende uren bleek de kracht van social media: ieder uur ging het aantal inschrijvingen met sprongen omhoog, tot Marieke op het bondsbureau om 17:30 de inschrijving dicht zette. We zaten vol….

  Kijk, met zulke aantallen wordt het serieus, daarom heeft mijn zoon de werkplek geprofessionaliseerd.
  Enfin, gratis cursus, dus ik rekende op minstens 25% no show. Ook dat viel mee. Ruim 200 deelnemers deden mee aan de eerste avond. Daarnaast konden een paar mensen niet inloggen, en die gaan via "uitzending gemist" terugkijken. Inmiddels raak ik bedolven onder het huiswerk.

Je kan je afvragen wat nu de volgende stap is. De NOB zint op nog meer online cursussen in deze bijzondere tijd. Maar even geen Onderwaterbiologie Wereldwijd. Niet omdat ik niet zou willen, maar na de eerste avond vroeg een

aantal “we zien wel” inschrijvingen onmiddellijk het boek alsnog aan. En nu zijn ze los. Nog 28 exemplaren liggen ergens zielig in een hoekje voor deelnemers die via “uitzending gemist” alsnog willen. Maar voor alle anderen is het wachten op de tweede druk. De wijzigingen heb ik net opgestuurd. Digitaal ☺

De terugblik (2020).

Zo net voor het begin van het jubileumjaar is het misschien wel leuk een terugblik te doen. Dat kan in de loop van het jaar misschien wel als een serie of als een uitgebreide jubileum uitgave, maar nu even deze twee foto’s. Op 31 december 1999 zaten we te wachten op het toeslaan van het vuurwerk, de oliebollen en de milleniumbug. En op droogpakken, maar dat is een ander verhaal. Om de dag door te komen zijn we maar gaan duiken. Dat is zo goed bevallen dat we in 2000 zijn gestart met “de oudejaarsduik: 31-12 / 12:31”. Deze foto’s zijn van deze eerste “echte” oudejaarsduik. Nog met de oude instap, en een clubhuis dat nog een verfje nodig had.

De vijf jaar ervoor had de club het moeilijk gehad, met het afbranden van het clubhuis en het teruglopende ledenaantal. We waren dan ook vast van plan in 2001 veel herrie te maken tijdens ons 4e jubileum, en weer snel mensen te werven. Da’s een aantal jaren best gelukt. Of we dit jaar de oudejaarsduik

traditioneel kunnen vieren met oliebollen en gezeligheid valt sterk te bezien. Maar ik men in ieder geval van plan om op 31 december een duik te maken om 12:31, als laatste van een toch nog geslaagd duikjaar met mooie evenementen. Ik wens iedereen alsvast een goed jubileumjaar.

Persberichten

Duiken in Tiel

Wie regelmatig televisie kijkt, krijgt al gauw het idee dat duiken is weggelegd voor bezoekers van tropisch water. Niets is minder waar, ook in Tiel kan volop gedoken worden. Leden van de Tielse Onderwatersportvereniging Gagnan zijn iedere vrijdagavond aan het oefenen in zwembad Groenendaal+. Niet alleen wordt er geoefend, er wordt ook opgeleid voor de internationaal erkende duikbrevetten van de Nederlandse Onderwatersport Bond (NOB). Deze bond is, zoals alle erkende sportorganisaties, aangesloten bij de NOC*NSF.

De club is een echte vereniging en geeft dus geen commerciële opleidingen waar men binnen enkele dagen een brevet heeft. Voor een brevet bij Gagnan moet vaak een seizoen lang worden geoefend. Dat betekend niet alleen trainen in het zwembad, maar ook het volgen van theorielessen en vooral duiken in het buitenwater. De lessen worden gegeven door gediplomeerde instructeurs. Deze geven niet alleen les aan beginners, maar ook aan mensen die op andere plaatsen en bij andere organisaties een brevet hebben gehaald. Door deze uitgebreide training hebben de Nederlandse sportduikers internationaal een bijzonder goede naam gekregen. Nederlanders duiken gemiddeld heel veilig en denken om het kwetsbare milieu. De Gagnan duikers doken in 1997 wekelijks, onder meer ’s nachts, onder het ijs, in de stroming van de Oosterschelde en in verschillende zeeën.

Voor het duiken in het buitenwater hoef je niet altijd ver te reizen, de situatie rond Tiel is bijzonder gunstig. Zowel bij de Boomgaardplas in Kapel Avezaath als

bij de Beldert in Zoelen is het prima duiken. Wie er langs de kant loopt krijgt al gauw de indruk dat er weinig te zien is, maar niets is minder waar. Beide plassen hebben een rijke visstand met veel baars, snoek, voorns, snoekbaars en karpers. Vooral ’s nachts zijn ze tamelijk eenvoudig te benaderen in het heuvellandschap dat de bodem van deze plassen vormt.

Bovendien zijn bij beide plassen vulstations voor de persluchtflessen gevestigd, wat het voor duikers extra makkelijk maakt.

Gagnan heeft een bijzonder goede relatie met het Recreatieschap dat de Beldert beheert. Daardoor kan zij regelmatig verenigingsactiviteiten aan deze plas organiseren. Meestal doet ze dat alleen, zoals de nieuwjaarsduik, de paasduik en de jaarlijkse speldag. Maar soms wordt er ook samengewerkt met andere NOB verenigingen. Zo konden bezoekers van de Beldert pas nog zien hoe “slachtoffers” tijdens een reddingsoefening uit het water werden gehaald. Deze oefening werd samen met de Culemborgse zustervereniging Dipnoi georganiseerd. Hoewel er relatief weinig ongelukken gebeuren tijdens het duiken, is duiken niet geheel zonder gevaar. Vooral duikers met meer ervaring worden daarom getraind in levensreddende oefeningen.

Voor 1998 heeft de vereniging weer volop plannen. Op 9 januari zijn belangstellende van harte welkom om eens in het bad te komen kijken. Die maand start ook de opleiding voor beginners. Verder staan, naast een aantal vaste verenigingsactiviteiten, weer een 10 km lange snorkeltocht in de Belgische Ourthe, een Zeeland weekend en zo mogelijk de opening van het clubhuis aan de Beldert op de agenda. Of er weer onder het ijs gedoken wordt hangt van de weergoden af. Bij Gagnan duimen ze er inmiddels al weer voor. Verdere informatie over Gagnan is te vinden in de vitrinekast in Zwembad Groenendaal+.

JANUARI PECHMAAND VOOR DUIKVERENIGING?

(Uitnodiging open avond)

Het wil de Tielse duikvereniging Gagnan in de januarimaand niet meezitten. In 1996 brandde[3] hun clubhuis aan de Beldert in Zoelen af. Hoewel het recreatieschap hen inmiddels een stuk grond verhuurt, is toestemming voor de plaatsing van een tijdelijk clubgebouw tot nu toe blijven steken in de ambtelijke molen van de gemeente Buren.

De vereniging laat zich door deze problemen niet uit het veld slaan. Op 1 januari ’98 waren leden van Gagnan aanwezig bij de traditionele nieuwjaarssnorkeltocht in Vlissingen. Daar eindigden leden van de club op de eerste en derde plaats in deze 1 km lange tocht in de stroming van de Westerschelde.

Ook voor de traditionele Gagnan-nieuwjaarsduik, op zondag 11 januari 1998 werd een oplossing gevonden. Tegen de gewoonte in ging men niet naar de Beldert, maar week de club uit naar de Boomgaardplas in Kapel Avezaath. De watertemperatuur van 3 °C was voor de meeste duikers nauwelijks een belemmering om een leuke duik te maken (Hoewel sommigen

[3] Foto genomen door plaatselijke krant

na afloop er wel wat rillerig bijstonden op de nieuwjaars receptie in de kantine van de Boomgaard.)

Naast deze lichtpuntjes ging het in januari van dit jaar ging het weer goed fout. De vereniging zoekt nieuwe leden. Zij was van plan om geïnteresseerden een open avond aan te bieden in zwembad Groenendaal+. Door stormschade moest het bad echter worden gesloten. De vereniging nodigt daarom belangstellenden nu alsnog uit om op **vrijdag 23 januari** om 21.00 uur kennis te komen maken met de Tielse duikvereniging, Gagnan. Dit gebeurt weer in zwembad Groenendaal+. Deze duikvereniging leidt op voor de internationaal erkende CMAS duikbrevetten, wat vooral interessant is voor mensen die deze zomer in het buitenland willen gaan duiken.

Ook ervaren sportduikers met erkende duikbrevetten zoals PADI en SSD zijn van harte welkom bij de club. Zij kunnen gewoon meedoen aan verenigingsactiviteiten, of een CMAS vervolgopleiding volgen. Voor meer inlichtingen kunt u bellen met Peter van Liere of Rob Kool

Henk Hevel krijgt gouden duikbrevet

Duiken is populair. Veel mensen volgen tijdens vakanties commerciële cursussen en maken enkele duiken. Om sportduiker binnen een vereniging te worden is meer inzet nodig. Sportduikers die meer dan honderd duiken hebben gemaakt vormen nog steeds uitzonderingen. Een duiker die zijn 500ste duik maakt is dan ook een zeldzaamheid. Henk Hevel van de Tielse Onderwatersportvereniging Gagnan mag zich sinds zondag rekenen tot de selecte groep van duikers die dit aantal wel heeft gehaald.

Henk werd na de duik dan ook door de vereniging in het zonnetje gezet. Een aantal internationale duikorganisaties heeft voor deze gelegenheid het Gouden Duikbrevet ingesteld. Henk ontving namens de vereniging dit ere-brevet nadat hij op de kant zijn duikfles en loodgordel had afgelegd..

Niet alleen is Henk al jaren en enthousiast duiker, maar ook actief kaderlid van de duikvereniging Gagnan. Hij is er zowel penningmeester als instructeur. Binnen Gagnan leidt hij als vrijwilliger al enige jaren beginnende duikers op, waarbij hij niet alleen met hen duikt in de plassen rond Tiel, maar ook zwembadinstructie en theorielessen geeft. De 500ste duik in de Beldert was dan ook een opleidingsduik. Daarnaast vergeet Henk zijn eigen duikplezier niet: in oktober hoopt hij in Egypte een eerste stevige stap naar de 1000ste duik te zetten tijdens de verenigingsreis naar de Rode Zee.

Wie kennis wil maken met duiken als sport, gewoon om lekker te bewegen of om een eerste vakantie ervaring uit te breiden kan op vrijdag 29 september om 21.00 uur terecht bij de open avond van TOV Gagnan in zwembad Groenendaal + in Tiel. Henk en zijn mededuikers van de club leggen die avond uit wat er nodig is om sportduiker te worden en stellen de bezoekers in de gelegenheid om zelf het materiaal eens te proberen.

PAASDUIK

Pasen is goed voor allerlei toeristische bezoeken aan en in ons land. Duikvereniging Gagnan zag het niet zitten om in de toeristische verkeerschaos te komen. Daarom werd de Paas-verenigingsactiviteit in Zoelen bij hun clubhuis-in-aanbouw gehouden. De activiteit trok tientallen leden en hun familie. Gagnan is namelijk een recreatieve duikvereniging, waar activiteiten voor het hele gezin belangrijk zijn. De duikende leden gingen op zoek naar een 50-tal hardgekookte eieren die in een gebied van 50 bij 300 meter waren uitgezet. De eieren lagen maximaal 10 meter diep, zodat de duikers wisten waneer ze te ver van de kant waren.

Het vinden van de eieren was extreem moeilijk. De ingang van de plas bij het clubhuis is zo ondiep, dat er altijd veel stof ontstaat als een grotere groep duikers te water gaat. Het slechte zicht remde de leden niet af. Met veel enthousiasme werd een de bodem afgezocht, en een groot deel van de eieren werd binnen een half uur weer naar de kant gebracht. Na een half uur kon het winnende team zes eieren bij de jury inleveren. Als “prijs” werd een netje chocolade eieren uitgereikt. De verliezers hadden niet minder plezier. Wel werd aangekondigd dat er volgend jaar nog fanatieker zal worden gestreden. De nieuw aan te leggen ontsluiting bij het clubhuis zal het Gagnan mogelijk maken in helder water te duiken, waardoor de competitie nog spannender wordt. Ondertussen hadden de kinderen van de duikers zich op de kant vermaakt. Ook hier waren een groot aantal eieren verstopt, die met veel fanatisme werden teruggevonden. Dat de organisatie daarbij af en toe “stiekem” extra chocolade eieren voor de voeten van de allerkleinsten liet vallen leidde alleen maar tot grotere feestvreugde. Enkele kinderen waren een klein beetje teleurgesteld. Ze hadden zes prachtige eieren gevonden, maar niemand wilde ze rapen! Natuurbehoud staat echter bij de club in hoog aanzien, dus werd de ijverige speurders uitgelegd dat eieren van de waterhoen niet onder de paasactiviteit vallen. Na een lunch in het clubhuis kon de vereniging

terugkijken op een geslaagd evenement. Mensen die ook geïnteresseerd zijn in deze recreatieve vorm van onderwatersport kunnen op de vrijdagavonden vanaf 21.00 uur terecht in zwembad Groenendaal+

Tielse Duikvereniging Gagnan actief bij duiknacht

Duikvereniging Gagnan heeft deelgenomen aan de "Nachtzwemmarathon van Ede". Dit evenement werd georganiseerd door de gezamenlijke gebruikers van zwembad De Peppel in Ede. Op vrijdagavond om 20.00 uur startte het evenement. Ruim 200 zwemmers begonnen in twee categorieën aan een twaalf uur durende zwemmarathon. De teams van wedstrijdzwemmers wisten voor zaterdagochtend acht uur zo'n 50 km af te leggen. Bij de recreanten was die afstand aanmerkelijk korter. Dat was ook niet verwonderlijk, want bij deze groepen werd het zwemmen regelmatig onderbroken door recreatieve opdrachten zoals het zwemmen met een brandende kaars.

Hoewel de deelnemers voornamelijk voor de lol meededen was het evenement opgezet voor het goede doel. Dit waren de jeugdafdelingen van de Edese zwemverenigingen en de zorgboerderij in Kernhem.

De Tielse deelnemers kwamen niet om te zwemmen, maar voor de "Duiknacht van Ede". Dit onderdeel, met 40 deelnemers, was georganiseerd door de Edese Heiduikers. Op de bodem van het bad, onder de voorploeterende wedstrijdzwemmers, hielden vier duikverenigingen zich bezig met hun eigen competitie. Deze bestond uit allerlei onderwatersport vormen. Sommige onderdelen vereisten veel conditie, zoals achteruit zwemmen door hoepels, onderwaterhockey en badbodem wandelen met emmers lood. Bij andere onderdelen kwam het meer op denkkracht aan, zoals boter, kaas & eieren, onderwaterschaak en hints. Gagnan verloor uiteindelijk met gering verschil de wedstrijd, maar zat daar totaal niet mee. "Dit was gewoon vreselijk leuk om te doen" vertelde ploegleidster Bianca Jansen. Zij vond het vooral leuk dat ze het

onderdeel hints had gewonnen. Het is altijd goed als duikers bewijzen dat ze onderwater goed kunnen communiceren. Uit het feit dat de acht deelnemers van Gagnan in twaalf uur zo'n 45.000 liter perslucht verbruikte, bleek dat het team zich enorm had ingespannen. De Tielse vereniging ging niet met lege handen naar huis. Naast de deelnemers herinneringen, ging ook de prijs voor de fotowedstrijd met Gagnan mee naar Tiel.

De onderwatersporters kregen namelijk de kans om tijdens de nacht foto’s te maken van de activiteiten in het zwembad. Het team van Gagnan had Bastiaan Kwantus en Oscar Prenen ingezet op dit onderdeel. Bastiaan leverde uiteindelijk de winnende foto met een opname van twee deelnemers die boter, kaas & eieren aan het spelen waren. Als het aan de Tielse club ligt wordt er volgend jaar weer meegedaan aan een nachtmarathon. Van hen mag het een thuiswedstrijd zijn in Zwembad Groenendaal+.

GAGNAN BIJ VERBREKEN WERELDRECORD ONDERWATERSTRIJKEN.

Het is gelukt, het wereldrecord onderwater strijken is in Nederlandse handen. Voor het officieel behalen van een Guiness record is veel meer nodig dan een notaris. Zeker voor het record onderwater strijken. Op zich stelt 10 minuten strijken onder water weinig voor. Meer dan 150 duikers dit tegelijk laten doen is wel degelijk een uitdaging. Afgelopen maandag was het zo ver. In het zwembad is Oss werd zorgvuldig een circuit met meer dan honderd planken uitgezet door Duikvereniging de Waterman. Om er zeker van te zijn dat het Poolse record van 130 duikers zou sneuvelen werd de hulp van verenigingen in de omgeving ingeroepen. Ook het Tielse Gagnan leverde enthousiast 10 duikers.

Om te voorkomen dat de keurige rijen met strijkplanken en bouten zouden veranderen in onderwater domino moesten de duikers voorzichtig en één voor één te water. Daardoor duurde het ruim een uur voor de poging officieel van start kon. Nadat met veel passen en meten het hele bad was gevuld kon, lukte het ruimschoots het record scherper te stellen. Na bestudering van tellijsten en onderwater opnamen stelde de notaris, de voorzitter van de Nederlandse Onderwatersportbond en de burgemeester van Oss vast dat er 174 deelnemers aan de proef hadden meegedaan.

De deelnemers uit Tiel waren meer onder de indruk van het feestje dan van hun record, maar geven aan onmiddellijk opnieuw van de partij te zijn als er weer een vereniging zoiets verzint.

Meer informatie over de Tielse duikvereniging Gagnan of Onderwaterstrijken: www.tovgagnan.nl en kooltiel.nl

TOV Gagnan 30 jaar

Bij Gagnan denk je niet zo snel aan duiken. Tenzij je in de buurt van Tiel woont. Daar is de naam al 30 jaar verbonden met de oudste duikvereniging van de stad van Flipje. Emiel Gagnan was met Jacques Cousteau de ontwikkelaar van de eerste goede duikapparatuur.

Het is dan ook terecht dat in 1981 een vereniging werd vernoemd naar deze ingenieur. Voor de vereniging Gagnan geldt ook dat ze graag dingen zelf uitvinden en dingen doen. En het werkt. Waar veel vrijwillige sportverenigingen moeite hebben om het hoofd boven water te houden is Gagnan na 30 jaar groter en gezonder dan ooit eerder in haar geschiedenis.

Onder het zelf doen valt het zelf gebouwde clubhuis aan de Beldert, de afgezonken cockpit in de Beldert en veel clubevenementen die door de eigen leden worden verzorgd.

Op die manier zorgt de vereniging er voor, zonder een cent subsidie te ontvangen, dat de leden aan een betaalbaar en gevarieerd aantal activiteiten kunnen deelnemen. Familie zwemmen, Zeeland weekend, Sportdag en de Fotowedstrijd zijn een paar voorbeelden. Dit jaar wordt de polder cross een bijzondere gebeurtenis. Dankzij de medewerking van een aantal omwonenden zullen de leden in snorkeluitrusting een race houden door akkers, sloten en niet te vergeten de Beldert.

Duiken is een sport, en dus wordt er getraind. Iedere vrijdagavond om 21.00 uur in zwembad Groendaal+. Iedereen van 14 jaar en ouder kan hier terecht.

Uiteraard wordt er ook veel gedoken door de leden. Niet alleen in de Beldert, maar ook in plassen in de omgeving en andere meren, rivieren en zeeën. Vaak dichtbij, maar de verschillende leden hebben overal ter wereld al rond gekeken. Die ervaringen worden gedeeld in het clubhuis, op speciale avonden of gewoon na een training of duik. Ook het clubblad en uitstekende website helpen de leden informatie uit te wisselen.

De Tielse Onderwatersport Vereniging Gagnan is aangesloten bij de Nederlandse Onderwatersport Bond (onderdeel van NOC*NSF). Dat

maakt de vereniging niet eenkennig, ze staan open voor iedere duiker met een internationaal erkend brevet.

Wie nog niet kan duiken kan ook bij de vereniging terecht. Binnen de vereniging loopt een groep instructeurs rond die niet alleen bevoegd zijn om op te leiden tot duiker, maar die ook allerlei specialisaties geven zoals nacht-, ijs-, stroom- en wrakduiken. Cursussen fotografie en biologie helpen duikers hun hobby verder uit te bouwen. Duiken wordt dan meer dan een sport

Het gevolg is dat de duikers van Gagnan na 30 jaar nog steeds enthousiast met hun sport bezig zijn.

Tot slot: Hanny Kapelle in memoriam

Op 11 oktober kregen we het bericht dat Hanny Kapelle was overleden, nog net gen 50 jaar. Hij was al meer dan 10 jaar actief lid, en dus kende vrijwel iedereen hem. Alleen het laatste jaar kwam hij door privé omstandigheden niet meer aan het duiken toe.

Eind augustus sprak ik hem voor het laatst. Hij was zijn fles aan het vullen en zei dat hij net was verhuisd; dat het nu tijd was om het duiken weer op te pakken.

Wij gingen net met vakantie, dus we spraken af elkaar in oktober weer langs het water te zien. Wel gaf hij aan iets met zijn gezondheid gehad te hebben, maar hij zag er zo puik uit, dat ik dat voor kennisgeving aannam.

Toen we net terug waren kwam er een bericht van het bestuur. Hanny lag in het ziekenhuis aan de zuurstof. Voor we konden reageren was er longkanker vastgesteld, en was hij overleden.

Op Facebook waren er, naast het ongeloof en verdriet, twee thema's: aardige vent, en goede duiker.

Wat het aardige vent betreft: sommigen leden kenden Hanny sinds hun kindertijd, en dan weet je waar je het over hebt. Altijd fanatiek, of het nu om vereniging, werk of lokale politiek ging hij zat er altijd bovenop. Dat fanatisme zat hem soms zelf in de weg, maar meestal leidde het tot goed resultaat.

Wat het uitstekende duiker betreft: degene die daar het meeste over kan vertellen is zijn vaste buddy Xaver, maar Hanny dook zo veel, dat de meeste fanatiek duikers wel met hem onder water zijn geweest.

Hij was vier sters, en binnen onze vereniging is dat bijna niet mogelijk zonder een keer met mij op stap geweest te zijn.

Een query door mijn logboek levert dan ook meerdere duiken op, en een aantal memorabele, waar ik niet eens een logboek voor nodig heb.

Vastzitten in vislijnen komt te vaak voor om echt te onthouden, maar een bevroren automaat op 23 meter vergeet je niet. Ook zijn we een keer gegrepen door de stroom in het Twiske, nadat het waterschap alle gemalen vol aan had gezet om de waterstand in Noord-Holland noord te reguleren. Ongewild liepen we (met Arjan) tegen de decogrens op.

In alle gevallen bleef Hanny uitermate koel. Hij was goed getraind, en vertrouwde terecht op zijn skills.

Dus kan ik niet alleen onderstrepen wat andere zeiden, maar dit zelfs onderbouwen. Hanny was een fantastische duiker.

Het was zijn eigen besluit om zijn uitvaart in besloten kring plaats te laten vinden.

Het bestuur was vertegenwoordigd op de condoleance die er op volgende, maar als bestuur zijn we ook van mening dat Hanny meer verdient om herinnerd te worden. Daarom dit in memoriam en de wens tot sterkte voor zijn nabestaanden.

Hanny, rust in vrede.